

Carta abans de la matinada.

1-IX-2019

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 6 de setembre de 2019
C

Comencem un nou mes i no és un mes qualsevol; pel que ha passat i pel que vindrà. Alguns de vosaltres demà començareu de nou el vostre treball. Que per molts anys pugueu conservar la feina, fins a la jubilació. Els jubilats som una part important dels que enviem i rebem aquestes cartes. No he calculat el percentatge de cada. Tant se val, totes i tots sou igualment amics que em suporteu pacientment. Estic amb la vidriera oberta i esperant veure si s'acompleixen les previsions meteorològiques per aquesta nit. Diuen que venen llamps, trons i molta pluja. De moment, a Llerona, res; una fresqueta molt agradable i, com que m'he muntat una barrera antimosquits, estic la mar de còmode. Sembla que la tempesta ja comença a roncar lluny.

L'estiu encara no s'ha acabat, però el setembre ja és una altra cosa. Mirant enrere, des de l'última setmana de juny la nostra meteorologia ha anat una mica a deshora. El cop de calor d'aquella setmana no l'oblidarem fàcilment, a no ser que aquella bogeria es vagi repetint, cosa que no seria d'estranyar tenint en compte la pertorbadora realitat del canvi climàtic. Arreu del planeta s'està constatant. El desgel dels pols, els devastadors incendis, les pujades i baixades de temperatura, sequeres, pluges quan no toca o on no toca. Amigues i amics, això va molt seriosament; no feu cas al monstre del Trump ni altres polítics, feu cas als científics seriosos, sobretot als ecòlegs i també als ecologistes, són gent amb bona voluntat i val més fer cas a aquests que no pas als feixistes.

Des del punt de vista humà, el que ja ha passat d'estiu ens ha

dut molts patiments, almenys per als que tenim un mínim de sensibilitat que, malauradament, no som tots. Els drames a la Mediterrània, les malalties a l'Àfrica. I això és el que tenim relativament a prop. N'hi ha encara de més a prop i de més lluny. De més a prop tenim la pobresa i la injustícia de tota mena. Més lluny hi ha l'Amazònia que crema Bolsonaro, la frontera entre Mèxic i els USA que provoca Trump, Síria, El Iemen, l'Estat espanyol! Què passa a les fronteres de Ceuta i Melilla? Un seguit de casos de fa massa temps de persones que fugen de la misèria que queden enganxades als filferros espinosos que nosaltres tenim prohibit posar al voltant de casa nostra i que allí causen vertaderes carnisseries. Les autoritats espanyoles, endemés d'inhumanes (recordem el cas de l'Open Arms), són incompetents o negligents. Una cosa és posar una barrera perquè no volen que entrin immigrants per aquelles vergonyoses i anacròniques places militars i una altra és posar paranys per atrapar-hi persones com si fossin conills. Jo no estic d'acord amb moltes coses que fa l'Estat israelià, però per barrar el pas posen uns murs, vergonyosos però inexpugnables, on no passa ningú però tampoc ningú no hi pren mal. Els del Ministerio del Interior podrien aprendre'n.

Les vacances, per a qui les pot fer, han de representar un descans i un canvi de rutina. Per als qui les fem tot l'any hem de cercar coses diferents. No cal anar a Indoxina ni a les Bahames que, per cert, en aquests moments estan patint els efectes d'un fort huracà. Simplement hem de fer alguns canvis d'hàbits. Per exemple, llegir més que durant l'any, passejar a la fresca o, com vaig fer jo fa uns dies: simplement **badar**. Badar no vol dir fer el gandul, vol dir relaxar-se. A la nit, si els núvols deixen, contemplar l'extraordinària bellesa del firmament. L'altre dia, badant a l'hora baixa, em va sorprendre un eixam d'orenetes donant voltes davant meu com els components negres d'una galàxia que donaven voltes de manera desordenada però sense abandonar un determinat espai, una mena d'entropia, i perdoneu la bajanada. De tant en tant, algunes "surfejaven" damunt l'aigua, no sé si per caçar algun

mosquit o per refrescar-se. En canvi, avui no s'ha vist ni una oreneta. Coses del canvi climàtic? Abans no faltaven mai a la cita, a la mateixa hora. Havia sentit dir que quan volen baix anuncien pluja; avui diuen que ha de ploure però les orenetes no s'han deixat veure; de moment, la pluja tampoc.

El passat és història, però la Història és molt important. Per afrontar el futur cal saber una mica, encara que només sigui una mica, d'Història. Entre altres raons perquè no ens enganyin. La Història sovint es repeteix. En altres aspectes de l'esdevenir, canvia; és el cas de les Noves Tecnologies, les xarxes socials i altres menudeses... No volia parlar de política, però se'm fa inevitable. Hi ha evolucions polítiques que són tan importants com els efectes del canvi climàtic. Per aquest motiu cal pensar i actuar en clau de futur, cosa que sembla molt lluny de les intencions de molts, masses, polítics. L'obligació dels que esteu en actiu, i dels que estem retirats també, és fer el possible que les noves generacions tinguin un futur millor, més digne, més just. Vist, però, com molts, masses, polítics fan el paperina, em sembla que no anem pel bon camí. Ja no em refereixo al Trump, ni al Putin, Bolsonaro, Al-Assad o als monarques del Golf. Mirem més a prop. Cada vegada més a prop.

Europa, oh, Europa! Sí, ja ho sé, sempre m'hi fico... Però és que hauria de ser la nostra referència, ja que aquí no en tenim. I no és així! Seran capaços de posar el Josep Borrell de responsable de la política exterior? Déu ens valgui! Com deia la meua àvia de Llerona. Als estats de Brandenburg i Saxònia (si no em confonc) l'extrema dreta xenòfoba, neonazi està pujant perillosament. Allò de la Història es repeteix. Compte!

A l'Estat espanyol, el Pedro Sánchez, en qui alguna vegada encara hi havia mig confiat, ens ha estat "xulejant" tot l'estiu a tots, catalans i espanyols. És clar, em preocupa perquè encara ens afecta i molt tot el que passa en aquest Estat que persegueix gent que salva vides al mar i posa

filferros amb punxes a les fronteres del sud, ens cisa recursos que són nostres, que necessitem. Darrerament, m'he fixat que al dit Pedro Sánchez se li va arrugant el posat "xulesc" i sembla, sembla, una mica preocupat. A veure si li passa com al Salvini que, de tant potinejar, li surt el tret per la culata i, de retruc, rebrem tots. Ens caurà al damunt el **trifaxito**? Cal reconèixer que hi ha coses encara pitjors que el PSOE del Pedrito.

A Catalunya, tampoc podem estar gaire satisfets de nosaltres mateixos; ja n'he parlat en anteriors cartes. La **UNITAT** de les forces independentistes (partits) encara no està clara de cara al propvinent 11 de setembre. Els únics que la tenim clara som els independentistes de base, els que no aspirem a cap cadira ni cadireta, els milions que votariem Sí al Referèndum d'autodeterminació. Però a Madrid tenen por de deixar-nos comptar, sí, tenen por, la por més grossa de totes. Tot el demès són excuses de mal pagador. Llavors, amb un Sí contundent, la UE, l'ONU, el món hauria de deixar-se de declaracions de.mo.crà.ti.ques retòriques i hauria d'intervenir.

Tinc esperances que la proximitat de l'11 de setembre despertarà les ànimes independentistes i tots anirem amb UNITAT. Si no, la següent puc votar qualsevol cosa, independentista, però més radical que la CUP!

Comença a tronar i no sé si tindrè temps de repassar aquesta carta, perquè sempre ho necessita i, malgrat tot, sempre es cola algun bunyolet. Ja plou! I, trona. Ràpid!

Vostre,

Josep M. Boixareu Vilaplana